

Arrest

nr. 223 829 van 9 juli 2019
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 17 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster, bijgestaan door advocaat V. HERMANS *loco* advocaat F. VAN ROYEN en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2018 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 4 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 8 april 2019 ter kennis gebracht aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.10.2018 werd ingediend door:

*Naam: V. Voorna(a)m(en): E. Nationaliteit: Filipijnen Geboortedatum: (...)1991
Geboorteplaats: Balanga Bataan RR: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) WICHELEN*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Individuele rekening 2018 S. Belgium nv*
- Loonfiche S. voor de periode 17.09.2018 tot 23.09.2018*
- Attest Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie dd. 13.05.2018*
- Uitkeringsattest Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten dd. 17.10.2018*

Echter, uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon tewerkgesteld wordt bij T. BVBA sedert 1.01.2019. De voorgelegde documenten zijn dus achterhaald. Er worden tot op heden geen loonfiches en/of arbeidscontract voorgelegd van deze nieuwe tewerkstelling. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt betrokkene toe haar dossier te actualiseren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“3.3. De middelen

Geput uit de schending van artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing in essentie voorhoudt dat géén afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot van verzoekster voorliggen;

dat echter indien DVZ een nauwkeurigere analyse had gedaan van de door verzoekster n.a.v. haar aanvraag voorgelegde bewijsstukken m.b.t. de tewerkstelling van haar echtgenoot er reeds had vastgesteld kunnen worden dat de echtgenoot van verzoekster reeds méér dan 2,5 jaar ononderbroken als uitzendkracht voltijds was bij exact hetzelfde bedrijf – T. BVBA -dat de echtgenoot van verzoekster op 20.12.18 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur gaf;

dat dit ten overvloede blijkt uit een attest van tewerkstelling van T. BVBA (zie stuk 3) waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekster sinds 11.07.16 tot op heden ononderbroken voltijds is tewerkgesteld als heftruckchauffeur én dit tot 31.12.18 als uitzendkracht via S. BELGIUM NV én vanaf 01.01.19 o.b.v. een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur;

dat onder stukken 2 én 4 respectievelijk kopie van de voormelde arbeidsovereenkomst dd. 20.12.18 voor onbepaalde duur van de echtgenoot van verzoekster bij T. BVBA alsook kopie van diens loonfiches van januari, februari en maart 2019 bij T. BVBA worden voorgelegd;

dat hieruit ten overvloede blijkt dat de Belgische echtgenoot van verzoekster zondermeer over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt nu hij reeds gedurende 2 jaar én 9 maanden ononderbroken voltijds tewerkgesteld is bij hetzelfde bedrijf én uit deze tewerkstelling maandelijks behoorlijke inkomsten heeft dewelke hem in staat stellen verzoekster en hun kind ten laste te nemen; dat volledigheidshalve en voor zoveel als nodig onder stukken 5 én 6 ook bewijzen worden voorgelegd van het geboorteverlof van de echtgenoot van verzoekster alsook het groeipakket dat verzoekster sinds 01.02.19 voor het kind van haar en haar echtgenoot geniet;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 04.04.19 dan ook niet alleen artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat geen afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorligt. Er wordt gewezen op de ononderbroken tewerkstelling, alsook het feit dat de referentiepersoon op 20.12.2018 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bewaart.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enige middel van de verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, als echtgenoot van een Belg, in toepassing van (onder meer) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit voormelde bepaling blijkt dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, dit opdat zou kunnen worden vermeden dat de verzoekende vreemdeling ten laste zou vallen van de Belgische sociale bijstand.

Verweerder benadrukt in dit kader dat de bewijslast met betrekking tot de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde bestaansmiddelenvoorwaarde rust bij de verzoekende partij.

Zie ook:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

En ook:

“2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen (...)

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt. Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.” (R.v.V. nr. 166.935 dd. 29.04.2016)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie diende te worden vastgesteld dat de verzoekende partij weliswaar bepaalde stukken had voorgelegd betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, doch dat deze stukken niet langer actueel waren.

Inderdaad staat vast dat de voorgelegde inkomstenbewijzen betrekking hadden op interim-tewerkstelling dewelke met ingang van 01.01.2019 een einde nam. Er kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat de Belgische referentiepersoon tot en met 31.12.2018 tewerk werd gesteld door S. BELGIUM NV, waarna kennelijk een arbeidsovereenkomst werd gesloten bij T. BVBA.

Het is allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om op basis van deze gewijzigde omstandigheden op te merken dat geen informatie voorligt met betrekking tot de nieuwe tewerkstelling. Verweerder benadrukt in dit kader dat noch een arbeidsovereenkomst, noch kopie van loonfiches werden voorgelegd.

De verzoekende partij meent zich te kunnen steunen op het feit dat de tewerkstelling de facto nog steeds bij hetzelfde bedrijf plaatsvindt, nu de Belgische referentiepersoon door S. BELGIUM NV door middel van interimcontracten ter beschikking werd gesteld aan T. BVBA.

Er kan evenwel geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat de juridische aard van de tewerkstelling veranderde, waarbij nergens blijkt dat dezelfde arbeidsvoorwaarden zouden worden aangehouden. Het loutere feit dat de Belgische referentiepersoon door S. BELGIUM NV reeds werd tewerkgesteld bij T. BVBA, volstaat aldus allerm minst opdat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie zou moeten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over identiek dezelfde inkomsten kan beschikken.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie -bij gebrek aan arbeidsovereenkomst of loonfiches- niet anders kon dan vaststellen dat de voorgelegde documenten geen zicht verschaffen op de actuele netto-inkomsten van de Belgische referentiepersoon.

Het loutere feit dat op basis van de voorliggende gegevens desgevallend kon worden vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon over regelmatige bestaansmiddelen beschikt (gelet op de ononderbroken tewerkstelling gedurende bepaalde periode) neemt niet weg dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de inkomsten ook stabiel én toereikend moeten zijn.

Nergens uit de stukken van het administratief dossier kon de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie afleiden of de inkomsten van de Belgische referentiepersoon na de wijziging van tewerkstelling stabiel waren gebleven, laat staan dat de netto-inkomsten nog toereikend zouden zijn.

Verweerder beklemtont dat de verzoekende partij het de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie niet ten kwade kan duiden dat in de gegeven omstandigheden werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd in de motieven van de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het aan de verzoekende partij zelf toekomt om haar dossier te actualiseren.

De verzoekende partij brengt voor de eerste maal stukken bij in haar inleidend verzoekschrift, doch hiermee heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uiteraard geen rekening kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze niet dienstig tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat het de verzoekende partij vrij staat om op basis van de nieuw voorgelegde bijkomende documenten een nieuwe aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in te dienen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing wordt gebaseerd en waarvan verzoekster onder meer de schending aanvoert, luidt als volgt:

“ (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)”

In de bestreden beslissing wordt, na de voorgelegde documenten te hebben opgesomd, geoordeeld dat uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon tewerkgesteld wordt bij T. BVBA sinds 1 januari 2019. Hieruit wordt afgeleid dat de voorgelegde documenten achterhaald zijn. Er wordt verder gemotiveerd dat tot op heden geen loonfiches en/of arbeidscontract werden voorgelegd van deze nieuwe tewerkstelling en dat op basis van de voorgelegde bewijzen de dienst geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Het besluit luidt dat er bijgevolg niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt betrokkene toe het dossier te actualiseren en de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, aldus de gemachtigde.

De Raad stelt vast dat uit de stukken die door verzoekster worden bijgebracht blijkt dat, zoals zij aangeeft in haar verzoekschrift, mijnheer T. V. reeds ongeveer 2,5 jaar ononderbroken als uitzendkracht voltijds tewerkgesteld was bij hetzelfde bedrijf en dit via S. BELGIUM. Waar de gemachtigde aangeeft dat mijnheer T. V. sinds 1 januari 2019 tewerkgesteld is bij T. BVBA. blijkt dit, in tegenstelling tot hetgeen door de gemachtigde wordt voorgehouden, een tewerkstelling bij dezelfde firma te zijn.

Zoals verweerder lijkt aan te geven in de nota met opmerkingen, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben.

Evenwel wanneer de bevoegde gemachtigde zelf het initiatief neemt om het dossier van verzoeker te actualiseren, dan mag hij zich niet beperken tot een gedeeltelijke actualisatie. Uit het administratief dossier blijkt dat opzoeken via “Dolsis” werden verricht en dat bijgevolg de gemachtigde op eigen initiatief vaststelde dat vanaf 1 januari 2019 een tewerkstelling bij de firma T. B.V.B.A. startte, ditmaal niet meer als uitzendkracht.

Uit de nota blijkt niet dat wordt betwist dat verzoeker bij dezelfde firma tewerk wordt gesteld, verweerder merkt wel op dat geen informatie werd voorgelegd en dat er geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat de juridische aard van de tewerkstelling veranderde, waarbij nergens blijkt dat dezelfde arbeidsvoorwaarden worden aangehouden.

Indien de bestreden beslissing wordt gesteund op informatie die de gemachtigde zelf heeft opgezocht, dient hij zich ervan te vergewissen of hij alle mogelijke actuele informatie heeft om tot zijn besluit te komen en verzoekster hier minstens van op de hoogte te stellen zodat zij haar standpunt dienaangaande kenbaar kan maken. Het is het ene of het andere: of de gemachtigde beperkt zich tot de voorliggende informatie om tot zijn besluit te komen of hij actualiseert zelf het dossier, maar dan wel volledig en biedt verzoekster de mogelijkheid om haar standpunt kenbaar te maken. Verweerder kan niet worden bijgetreden waar hij zonder meer meent dat het verzoekster toekwam *in casu* alle nuttige stukken over te maken. Ook het verweer dat de gemachtigde geen kennis kon hebben van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, houdt derhalve geen stand gelet op het eigen initiatief van de gemachtigde.

Bovendien blijkt uit de voorliggende gegevens dat de echtgenoot van verzoekster gedurende 2,5 jaar steeds actief was als werknemer en erin slaagde om zijn gezin te onderhouden. De Raad merkt hierbij op dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet bepaalt dat verweerder dient te onderzoeken of de gezinshereniger een stabiele tewerkstelling bij eenzelfde werkgever heeft, doch wel of deze over stabiele inkomsten beschikt en *in casu* kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de gezinshereniger heeft aangetoond er via interim arbeid in te slagen op een standvastige wijze een inkomen te verwerven dat hem in staat stelt in het levensonderhoud te voorzien. Daarnaast geeft de gemachtigde aan dat hij sedert 1 januari 2019 tewerkgesteld is bij T. BVBA. Het is in voorliggende zaak dan ook kennelijk onredelijk om te stellen dat niet kan worden beoordeeld of de echtgenoot heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hij bewees immers dat hij, weze het via interim arbeid, over een langere periode een inkomen kon verwerven dat voldoende hoog is om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel en er waren geen aanwijzingen dat de situatie in de toekomst in negatieve zin zou wijzigen. Integendeel, uit de door de gemachtigde zelf gevoegde gegevens blijkt dat op 1 januari 2019 een tewerkstelling startte voor onbepaalde duur bij de firma T. B.V.B.A.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het gevolg is van een kennelijk onredelijke beoordeling van de aangebrachte overtuigingsstukken.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige tegen deze beslissing gerichte middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 4 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN